

Posicionament de Dincat sobre la vacunació obligatòria als i les professionals d'atenció directa a col·lectius de risc

---

D'acord amb els resultats dels diferents assajos clínics realitzats, les vacunes contra la COVID-19 són innòcues i eviten amb gran eficàcia l'aparició de símptomes greus associats a la malaltia. A més, les dades evidencien que la vacunació enfront de la COVID-19 constitueix actualment una estratègia essencial per superar a mig i llarg termini l'actual pandèmia. Redueixen el risc d'infectar-se per SARS-CoV-2, el virus que causa la malaltia de la COVID-19 i, en cas d'emmalaltir, redueix la probabilitat de desenvolupar un quadre clínic greu.

La reducció exponencial de contagis i defuncions gràcies a la campanya de vacunació ha obert un debat a nivell mundial sobre la necessitat de que aquesta sigui obligatòria. Alguns consideren que l'obligatorietat d'exigir aquesta pauta sanitària és una clara vulneració al dret a la intimitat i la privacitat de les persones, però altres consideren que es tracta d'una mesura que permet garantir el dret a la protecció de la salut, circumstància que en temps de pandèmia com l'actual hauria de prevaldre.

Des de Dincat, entitat representant de la discapacitat intel·lectual a Catalunya, considerem que aquesta vacunació sí que hauria de ser obligatòria, al menys, entre els professionals que treballen directament amb col·lectius de risc com el nostre. En aquest punt, cal recordar que l'Organització Mundial de la Salut (OMS) i Nacions Unides ja van alertar als inicis de la pandèmia sobre el major risc que tenen les persones amb discapacitat de contreure la COVID-19 per diferents motius: les barreres a l'hora de posar en pràctica mesures d'higiene bàsiques; la dificultat a l'hora de distanciar-se socialment, ateses les seves necessitats d'ajuda i suport addicionals; la necessitat de tocar les coses per obtenir informació de l'entorn o bé ajuda física; les barreres a l'hora d'accedir a la informació sobre salut pública. Però les persones amb discapacitat no només presenten un major risc de contraure la malaltia, sinó que també tenen més possibilitats de desenvolupar casos més greus i fins i tot de morir degut a què la COVID-19 pot agreujar afeccions o patologies ja existents (com les relacionades amb dificultats respiratòries, problemes del sistema immunitari, malalties cardíques o diabetis).

Així, considerem que és imprescindible portar a terme una estratègia col·lectiva de vacunació destinada a persones que per raó de la seva activitat professional tinguin contacte directe amb col·lectius de risc, independent dels serveis des d'on es presti l'atenció (centres residencials, centres de dia, serveis de lleure, escoles d'educació especial...), per assegurar uns nivells màxims de cobertura vacunal que possibilitin la protecció de la salut de les persones més vulnerables. I és que no podem oblidar que, tal i com afirma l'OMS *"les vacunes són una eina fonamental per lluitar contra la COVID-19 i vacunar-se és una de les millors formes de protegir-se a un mateix i a la resta*

contra aquesta malaltia". Així, vacunar-se és més segur que infectar-se però a més es tracta d'una qüestió de responsabilitat i solidaritat amb els altres.

Malauradament, a dia d'avui la normativa actual a nivell estatal no permetria establir l'obligatorietat de la vacunació, ni del total de la població ni d'un sector professional concret com el que proposem. Sí que és cert que la Llei Orgànica 4/1981, de l'1 de juny, d'estats d'alarma, excepció i setge és la primera norma de caràcter general que permetria que en certs casos les vacunes puguin ser obligatòries donat que al seu article 12 estableix que *"l'autoritat competent podrà adoptar per si mateixa, segons els casos, a més de les mesures previstes en els articles anteriors, les establertes en les normes per a la lluita contra les malalties infeccioses"*. Ara bé, també es podria permetre la imposició i obligatorietat de mesures especials d'aquest tipus en casos excepcionals fora de l'estat d'alarma i prèvia autorització judicial. Aquesta possibilitat es fonamenta en la Llei de bases de sanitat nacional de 1944 i en la Llei orgànica 3/1986 de mesures especials per a la salut pública que donarien cobertura a una possible futura vacunació obligatòria enfront del coronavirus, donat que es tracta d'una malaltia que afecta a milions de persones a nivell mundial i que suposa un risc per a la salut pública.

Coneixem algunes experiències europees, com la de França, Itàlia o Grècia, que han introduït modificacions en els seus textos legals per configurar un marc normatiu que reguli i possibiliti l'obligatorietat de la vacunació entre la seva població. Així doncs, des de Dincat, fem una crida al Govern per tal que porti a terme una iniciativa legislativa que culmini en una reforma legal que estableixi la vacunació obligatòria entre aquells professionals que atenen a col·lectius en risc per garantir així la seva plena protecció front la COVID-19.